

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1435/2017
25.10.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Арсеније Катанић адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство одбране - ВП ..., коју заступа Војно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3609/16 од 11.01.2017. године, у седници већа одржаној дана 25.10.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3609/16 од 11.01.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 168/15 од 23.09.2016. године, ставом првим изреке, тужбени захтев тужиоца АА из ... усвојен је у целости. Ставом другим изреке, обавезана је тужена Република Србија - Министарство одбране - ВП ... да тужиоцу АА из ... за извршени прековремени рад исплати укупно 176.558,88 динара са законском затезном каматом од 31.03.2016. године до исплате у року од осам дана под претњом принудног извршења. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да уплати тужиоцу доприносе за обавезно социјално осигурање за извршени прековремени рад, и то Фонду пензијског и инвалидског осигурања доприносе за пензијско и инвалидско осигурање у износу од 53.751,65 динара, доприносе за случај незапослености у износу од 3.134,30 динара и Фонду за здравствено осигурање допринос за здравствено осигурање у износу од 22.098,34 динара у року од осам дана под претњом принудног извршења. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да исплати тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 121.162,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, у року од осам дана под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3609/16 од 11.01.2017. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Сомбору П1 168/15 од 23.09.2016. године тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца за исплату увећане плате за прековремени рад у износу од 176.558,88 динара са

затезном каматом од 31.03.2016. године до исплате и захтев за уплату доприноса за пензијско и инвалидско, здравствено осигурање и осигурање за случај незапослености надлежним организацијама на наведени износ увећане плате, као и захтев за накнаду парничних трошкова. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да накнадио туженој трошкове првостепеног парничног поступка у износу од 6.000,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да накнади туженој трошкове жалбеног поступка у износу од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 403. став 2. тачка 2. и члана 408. Закона о парничном поступку (ЗПП), Врховни касациони суд је нашао да тужиочева ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се посебно не указује на одредбе процесног закона које другостепени суд није применио или је неправилно применио, због чега нису основани наводи тужиоца о битној повреди одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињеној у другостепеном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је цивилно лице на служби у Војсци Србије - ВП У периоду од 05.09.2013. године до 31.12.2014. године, на основу издатог наређења, више пута је упућиван на рад ван места свог службовања ради обављања одређених послова. За то време био му је обезбеђен смештај и исхрана, и исплаћена половина дневнице. Обављајући послове у другим местима тужилац је остварио одређени број сати прековременог рада. По том основу се више пута, усмено и писмено, обраћао са захтевом да му се омогући коришћење слободних дана, а по одбијању тих захтева подносио је захтеве за исплату новчане накнаде за прековремени рад. Висина ове накнаде утврђена је вештачењем, као и висина обрачунате затезне камате до дана вештачења.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом члана 98. Закона о Војсци Србије и члана 34. Правилника о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Србије, усвојио тужбени захтев са образложењем да је тужилац доказао да је радио дуже од пуног радног времена и да му за то припада право на увећану зараду по том основу.

Другостепени суд је сматрао да је нижестепени суд погрешно применио материјално право и зато преиначио првостепену пресуду тако што је одбио тужбени захтев. По налажењу тог суда, у овом спору мора се применити и Правилник о накнади путних и других трошкова и других примања у Војсци Србије („Службени војни лист“, број 18/2013) који је министар одбране донео на основу члана 95. став 3. Закона о Војсци Србије. С обзиром да је наведеним

Правилником (члан 48. став 3) предвиђено да професионалном војном лицу и цивилном лицу за време остваривања накнаде из члана 12. (бесплатни смештај и исхрана, као и дневна накнада трошкова у износу од 50% дневнице) не припада увећање плате за часове ноћног рада, рада у дане празника који су законом одређени као нерадни дани и рада дужег од пуног радног времена, другостепени суд је закључио да тужилац неосновано потражује накнаду за прековремени рад.

Изјављеном ревизијом, по оцени Врховног касационог суда, неосновано се оспорава правилност примењеног материјалног права.

Наиме, правилан је закључак другостепеног суда да се у овом случају има применити подзаконски акт - Правилник о накнади путних и других трошкова и других примања у Војсци Србије који је, на основу члана 95. став 3. Закона о Војсци Србије, донео министар одбране. Тужиоцу је за рад ван места његовог службовања признато право на бесплатан смештај и исхрану, као и дневна накнада трошкова у висини од 50% од дневнице, због чега му сагласно члану 48. став 3. наведеног Правилника не припада право на увећање плате за рад дужи од пуног радног времена.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић